

Zaman Ve Biz

– k.-unal-besk · 13 Haziran 2010

Arnavut kaldırımlı sokaklarda geçerdi çocukluğumuz,
Evcilik oynar, topaç döndürür, çember çevirirdik.
Gülen yüzlerimiz vardı güneş yanığı, 'daha fazla' ne demektir, bilmezdik.
Huzur ve şükür bahçelerinde, kâğıttan topumuz, bezden bebeğimiz,
Ve sevdâ nedir, bilmeden sevdiğimiz sevgililerimiz.
Az mı takıldı yıldız uçurtmalarımız çam dallarına
Yıldızı sen, hâlâ kuyruğunda asılı, sallanır, titrer yüreğimiz...

Şimdi bir yudum sevgin, bir yudum elâ bakış ve bir yudum gülüşün,
Bir sohbet dolusu yaşanmışlıklarımız olsun yıllanmış mezelerimiz,
Varsın, öylesine sarhoş, geçip gitsin günlerimiz,
Gel, 'şerefe' deyip çınlatalım, boşalsın dudaktan kadehlerimiz...

Gel, hiç gerçekleşmeyecek düşlerini de analım gençlik günlerimizin,
Beyazıt meydanında, yere düşmüş kuru yaprak gibi ezildiğimiz...
Nasıl yanarım o zaman tutamadığım o sıcak ellerine
Ve nasıl yanarım bilsen, yarım bıraktığımız özgürlük türkülerine.
Bilemezdik, kimin elindeydi silah, kim atıyordu o can alan taşları,
Kimi şehit sayıldı, kimi vatan haini, birer birer yitirdik
Daha sevdaya doymamış o can arkadaşları...

Dümensiz gemilerle açıldık sonra açık denizlere,
Ne dalgalar yedik bodoslamadan, ne rüzgârlar uçurdu saçlarımızı,
Ne yalancı limanlara sığındık; fahişelerle dolu.
Gün oldu; sevdâ rüzgârlarına aç kaldı yelkenlerimiz,
Güneşe hasret günler yaşadık, sonunda kurtulduksa biz
Bir deniz feneriydi yol gösteren, karanlığıma ışıktı gözleriniz...

İstersen gel, günü yaşayalım şimdi,
Bırak, öpsün çıplak ayaklarını çapkın dalgacıklar,
Bırak, kumsal da sarhoş olsun koklayıp teninin o kadın kokusunu.
Bak, gün batışı aksetmiş yüzüne, şimdi saçların kıpkızıl,
Varsın kızarsın yanakların, tuttukça ellerini tutuşan yüreğinin ateşiyle
Varsın, bir yandan hüznün de girsin dalgın bakışlarıma,
Aldırma, sen, eflâtun akşamın eflâtun sevgilisi ol, dol avuçlarıma...

Bu son güzel saatlerimiz, bak, eflâun akşamlar da kararacak birazdan,
Birileri kuzgûni siyaha boyamakta gökteki tüm yıldızları
Ve köpek balıkları mı yutuyor bilmem, suyun üzerindeki yakamozları...
Ne çabuk öğrendik 'daha fazlası' demeyi, hem bedelini hiç sormadan.
Güneşte kusan asfalttır şimdi parlayan o arnavut kaldırımını yollarda
Ve uçurtmaları yok artık çocukların,
Umutlarıdır takılıp kalan,kuru dallarda...

ÜNAL BEŞKESE